APOSTOL

„A puszta létnél többet...”

A TATA-TÓVÁROSI SZENT IMRE (KAPUCINUS) PLÉBÁNIA LAPJA — 2010. MÁJUS 23. — XIX. ÉVF. 3. SZ.

„Kibocsátod Lelkedet, és életre kelnek...” (105. zsoltár 30. vers)

„Az Úr Lelke betölté a földkerekséget: és aki mindeneket összetart, annál van a Szónak értelme, alleluja!” **Ez, a Bölcsesség könyvében meghirdetett esemény Pünkösd napján ment végbe, amikor az apostolokat és a velük lévőket „eltöltötte a Szentlélek, és különböző nyelveken kezdtek beszélni úgy, ahogy a Lélek szólásra indította őket.**

Ez az a keresztség, amit Jézus mennybenenetele előtt megígért. Krisztus, aki az emberek megváltásáért meghalt, rendelkezik azzal a joggal hogy ezt a legnagyobb ajándékot megadja övéinek. A Szentlélek pünkösdi kiáradása ezt az ajándékot újítja meg és teszi teljessé. Nem bensőséges kis körben árad ki, mint húsvét estéjén, hanem ünnepélyesen külsőleg is megnyilvánulva. Ez a forma is jelzi, hogy a Szentlélek nem egyes kiváltságosok ajándéka, hanem mindenkire ki akar áradni, amint Krisztus is mindenkiért halt meg, támadt föl és ment a mennybe. A húsvéti misztérium csúcspontját tehát nemcsak a Föltámadás és a Mennybemenetel jelenti, hanem annak záróaktusa a Pünkösd is.

Amikor a kevélységtől hajtott emberek mintegy Isten kihívására felelve fel a akarták építeni a híres bábeli tornyot, nem értették meg többé egymást. A Szentlélek leszállásakor pontosan ez történik. A nyelvek összezavarodása helyett a nyelvek adománya lehetővé tette a „minden népből való” emberek közötti megértést. A különféle országokból jött emberek nem elkülönülnek egymástól, hanem összeolvadnak. Ez pedig a Szentlélek alapvető műve: egységet teremt. A Vigasztaló azért árad ki a szívekbe, hogy a különböző emberekből és népekből egyetlen népet kovácsoljon össze: Isten népét, amelyet a szeretet tart össze.

A Pünkösdkor megkezdődött nagy műnek az a célja, hogy megújítsa a föld színét, amint egy napon megújította az aposolok szívét: széttörte a zsidósághoz kapcsolt elképzeléseiket, és elindította őket – fajra és vallásra való tekintet nélkül – az egész világ meghódítására. A nyelvek adománya révén konkrét módon is lehetővé tette, hogy az őskeresztény Egyház nagyobb gyorsasággal hódítson tért. A szeretet nyelvezetét mindenki megértette: tudósok és tudatlanok, hívők és hitetlenek egyaránt. Az egész Egyháznak, és minden egyes hívőnek ezért van szüksége a pünkösdi megújulásra. Bár a Szentlélek jelen van, mégis mindig így kell imádkozni: „Jöjj Szentlélek, Úristen, áraszd reánk teljesen, mennyből fényességedet!”

A húsvét után ötven napra bekövetkezett Pünkösd nem egyetlen lezárt epizód, hanem az Egyházban állandóan bekövetkező valóság. A Szentlélek már benne van a megkereszteltekben, és jelenléte által ébreszti fel bennünk azt a vágyat, hogy még nagyobb teljességgel fogadjuk be.

Pünkösd vasárnap a szentmisék 7.30; 9.00; 10.30; 18.00 órakor,
pünkösd hétfőn: 7.30; 9.00 és 18.00 órakor kezdődnek!

Szentlélek nélkül távoli az Isten,
Krisztus a múlté,
Az evangélium holt betű,
Az egyház egyszerű szervezet,
A tekintély uralkodás,
A misszió propaganda,
Az istentisztelet emlékek felidézése,
És a keresztény cselekvés rabszolgamorál.

A Szentlélekben viszont szárnyra kél a kozmosz,
Kihordja és világra hozza az új eget és az új földet.
A Szentlélek által bennünk az Isten,
Krisztus misztikus testének tagjai vagyunk,
Az evangélium az életerőnk,
Az egyház szentháromságos közösség,
A tekintély Isten fiainak szabadságára vezet.
A misszió pünkösdi feladat,
A liturgia Isten örök dicsőítésének kezdete,
A keresztény cselekvés megistenít.

(Lattaquié Ignatiosz metropolita)

Az Úr imája – Miatyánk …

(Az előző számban közöltek folytatása)

…a Miatyánk Istennel kezdődik, és tőle vezet az emberlét útjára. Végül alászállunk az ember végső fenyegetettségéig, ahol a gonosz leselkedik – az apokaliptikus sárkány képe jelenhet meg előttünk, aki az emberek ellen harcol, „akik engedelmeskednek Isten parancsának és Jézus tanúságtétele mellett kitartanak” (Jel 12, 17).

Ám a kezdet mindvégig jelen van: „Mi Atyánk – tudjuk, hogy velünk van, kezében tart és megment minket. A keleti egyház egyik sztarece …erős indíttatást érzett arra, hogy „a Miatyánkot mindig az utolsó kéréssel kezdje, *hogy méltók legyünk az imát a kezdő szavakkal* – Miatyánk - *befejezni*. A húsvéti úton haladunk ily módon, magyarázza a sztarec: „a pusztában kezdjük a kísértésnél, visszatérünk Egyiptomba, majd az exodus útjára térünk az Isten akarata által az Ígéret Földjére, Isten országába jutunk, ahol közli velünk nevének titkát: « Atyánk. »

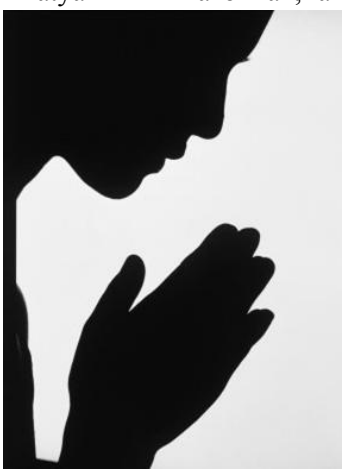

A Miatyánk mindenkor Jézus-ima. Mi az Atyához imádkozunk, aki a mennyekben van, akit a Fia révén ismerünk; és így a kérésekben mindig Jézus van a háttérben. Mivel a Miatyánk Jézus-ima, szentháromságos ima: Krisztussal imádkozunk a Szentlélek által az Atyához.

MI ATYÁNK, AKI A MENNYEKBEN VAGY. „A Miatyánk nagy vigasszal kezdődik; szabad kimondanunk: Atya. Ez az egy szó magában foglalja az egész megváltástörténetet. Szabad kimondanunk: atya, mert a Fiú testvérünk volt és kinyilatkoztatta nekünk az Atyát, mert Krisztus tette által ismét Isten gyermekeivé lettünk (Reinhold Schneider).” A mai ember számára természetesen nem érezhető minden további nélkül az „Atya” szó nagy vigasza, mivel az atya tapasztalata vagy teljesen hiányzik, vagy elhomályosítja az édesapák elégtelen volta.

Jézus beszédeiben úgy jelenik meg az Atya, mint minden jónak forrása, mint az igazzá lett („tökéletes”) ember mércéje: „Én pedig azt mondom nektek: szeressétek ellenségeiteket, imádkozzatok azokért, akik üldöznek titeket, hogy fiai legyetek mennyei Atyátoknak; mert ő fölkelti napját gonoszokra és jókra…” (Mt 5,44 köv.) A „végsőkig elmenő szeretet” (vö. Jn. 13,1), amelyet az úr azzal teljesített be, hogy a kereszten imádkozott ellenségeiért, mutatja meg nekünk az Atya lényegét. Ő ez a szeretet.

Az Úr arra emlékeztet, hogy az édesapák nem kígyót adnak gyermekeiknek, akik kenyeret kérnek tőlük, majd így folytatja: „Ha tehát ti, bár gonoszak vagytok, tudtok jót adni gyermekeiteknek, mennyivel inkább megadja a jót a ti mennyei Atyátok azoknak, akik őt kérik” (Mt 7,9 köv.). Ez azt akarja mondani: Isten ajándéka maga Isten. A jó, amit nekünk ajándékoz, ő maga.

Amikor az Úr arra tanít, hogy az Atyaisten lényegét az ellenségszeretet felől ismerjük meg, és abban találjuk meg a „tökéletességét”, hogy így magunk is „fiak” legyünk, akkor az Atya és a Fiú közötti összefüggés teljesen nyilvánvaló… A Miatyánk nem emberképet vetít ki a mennybe, hanem a menny felől – Jézus felől – mutatja meg, hogyan kell és lehet emberekké válnunk.

Jézus üzenete szerint Isten először is azért Atyánk, mert Teremtőnk. Mivel ő alkotott minket, hozzá tartozunk. A lét mint olyan, tőle jön és ezért jó: Istentől származik.

A Biblia emberképéhez tartozik a gondolat, hogy Isten teremtett minden egyes embert. Minden embert külön-külön és önmagában akart az Isten. A Teremtő minden egyes embert ismer. Ilyen értelemben az ember már a teremtés felől nézve is különösképpen Isten „gyermeke”, Isten az ő igazi Atyja : ennek a gondolatnak egy másik kifejezésmódja, hogy az ember Isten képe.

(elmélkedésünket a következő számban folytatjuk)
(Joseph Ratzinger – XV. Benedek: A názáreti Jézus c. könyvéből szerkesztette:Túri R.)

Holnaptól...

– gondolatok az országgyűlési választások után –

Húsvét, a feltámadás ünnepe, így a bűnbánat és ezen keresztül a megújulás időszaka is, kiváló lehetőség arra, hogy szembenézzünk múltunkkal.
Ahogyan egy ember életében időről időre eljön az alkalom, amikor számot vet elkövetett hibáival, bűneivel, egy nemzet életében is adódnak történelmi pillanatok, amikor megadatik, hogy leszámoljon egy időszak hibáival, mulasztásaival, vétkeivel vagy bűneivel, és új életet kezdjen.
A személyes bűnbánat több részből áll, a megbánással kezdődik, vele jár a bűnismétlés elkerülésének megfogadása, de hozzátartozik a penitencia elvégzése, és természetesen a jóvátétel is.
A nemzet erkölcsi megtisztulásának is hasonló elemekből kell állnia. Egy hibákkal, bűnökkel teli időszak lezárása, és egy új korszak kezdete csak úgy történhet meg, ha végigköveti a folyamat minden állomását.
Kivételes kegyelem, ha egy ilyen történelmi lehetőség nem háború, vagy forradalom útján, nem véráldozat által, hanem nemzeti összefogás, megegyezés következtében adatik meg egy nép számára. Magyarország most ilyen kegyelmi időszak részese. Úgy tűnik, talán sikerülhet élni vele.

*

Választott az ország. Rég nem látott nemzeti egységben, közös akarat került kinyilvánításra. Hatalmas erő és lehetőség rejlik ebben! Ne higgyük azonban, hogy ezzel már rögtön itt a fényes jövő! Ez még csak az első lépés, az elhatározás lépése volt. Tudjuk már az irányt, tudjuk, hogy hova akarunk eljutni, ezt kijelölte a közös véleménynyilvánítás. Az utat azonban nekünk kell együtt megtenni: egyéneknek, de kisebb és nagyobb közösségeknek is. A munka elvégzésének időszaka – mert szükség lesz most mindannyiunk tehetsége, ereje, szorgalma és jó szándéka szerinti munkájára – csak ezután következik. Ha ebben is sikerül megteremteni – a közös cél érdekében – a nemzeti egységet, csak akkor sikerülhet, csak akkor jöhet el ténylegesen a megújulás.
Legyen tehát békesség a jóakaratú embereknek!

"Magyarország egy olyan kalitka, amelyből egyszer még egy gyönyörű madár fog kirepülni. Sok szenvedés vár még rájuk, de egész Európában páratlan dicsőségben lesz részük. Irigylem a magyarokat, mert általuk nagy boldogság árad majd az emberiségre. Kevés nemzetnek van olyan nagyhatalmú őrangyala, mint a magyaroknak és bizony helyes lenne erősebben kérniük hathatós oltalmát országukra!"
(Pater Pio OFM.Cap.)

Szabó Gábor

Mindennapjaink mártírjai

— A jó pásztor életét adja juhaiért.(*Jn.10.*) —

A Mária Rádiót hallgattam a múltkor. Egy fiatal magyar *verbita* szerzetessel közvetítettek beszélgetést, aki már néhány éve Dél-Amerikában teljesít missziót, Argentínában egy távoli kis faluban plébános. A riporter megkérdezte: mi volna az életében a legnagyobb, legfontosabb dolog, amit elérhet. Az atya azt válaszolta: ha Isten azt kérné tőle, ő életét áldozná hivatásáért.
Ma, a 21. században, egy bármilyen távoli, de keresztény országban már nem égetnek meg, vagy koncolnak fel papokat! Hogy mondahatott ilyet az atya! Vajon mire gondolt valójában?

*

Azokat, akik a történelem során életüket áldozták fel, meghaltak hitükért, vértanúnak, mártírnak nevezzük. Szent István vértanú óta életüket, sorsukat, hősiességüket példaként emlegetjük, nevüket megőrizzük, történeteiket feljegyezzük, és ünnepnapjaikon megemlékezünk róluk.
De mit mondhatunk azokról, akik ugyan nem veszítik el életüket, nem szenvednek el üldöztetést, kivégzést, nem ontják vérüket, de hitük, elveik szerint élvén mindennapjaikat, lemondanak a földi javakról, lemondanak

egyéni vágyaikról, saját gazdagodásukról, szakmai karrierjükről, személyes terveikről azért, hogy egy hivatást teljesítsenek, vagy valamilyen magasabb rendű célt szolgáljanak?

A vértanúhalál, akármennyire is a legkeményebb, legbrutálisabb módja a tanúságtételnek, pillanatnyi esemény „csupán”. Egy életen át szolgálni, nap mint nap, óráról órára, percről percre egy célért élve, dolgozva – feladni sok mindent, ami után egy földi ember gyarlóságában vágyakozhat – semmivel sem kisebb dolog ennél. Újra, és újra tanúságot tenni, újra és újra „bele-belehalni” egy kicsit. Ez sokkal inkább embert próbáló feladat, ezért talán bizonyos szempontból még nemesebb, még magasabb rendű önfeláldozás.

Sokan élnek közöttünk ilyen hétköznapi mártírok, akik éppen nem halnak vértanúhalált a szó szoros értelmében, de egész életüket feláldozzák azért, amiben hisznek, amit küldetésükként vállaltak, esetleg sorsuktól kéretlenül kapva elfogadtak, vagy hivatásuknak maguk választottak. Ne gondoljunk most valami különleges dologra. Szülők, akik sok gyermeket nevelnek, édesanyák, akik a napi, egyébként is fárasztó munka után ellátják családjukat. Családtagok, akik saját egyéni kívánságaikról lemondva, idős, beteg, vagy fogyatékkal élő hozzátartozójukat gondozzák, ápolják. Sokszor észre sem vesszük őket, létüket, tevékenységüket természetesnek tartjuk (mert az ő számukra az is).

A tanítók, gyógyítók munkája, ha odaadással, becsülettel művelik, megköveteli a lemondás, az önfeláldozás képességét. Kutatók, tudósok, művészek, közéleti emberek is sokszor kell, hogy feláldozzák szabadidejüket, egyéni céljaikat a hivatásuk által megkövetelt feladatok tisztességes teljesítéséért. A veszélyes foglalkozást végzők gyakran egészségüket, testi épségüket is kockáztatják a közösségért.

*

Vianney Szent János emlékére, halálának 150. évfordulóján a Szentatya a 2010. június 19-éig tartó egy évet *a papság évének* nyilvánította. Megragadva ezt az alkalmat is, gondolnunk kell papjainkra. Papok, szerzetesek, akik kevesen, sajnos egyre kevesebben vannak. Papjaink, akiket sokszor bírálunk, kritizálunk, és közben elfelejtjük, hogy ők nem a sors kényszere által, hanem önszántukból, hitükért és a mi hitünkért, szolgálatunkért áldozzák oda fiatalságuktól kezdve naponta önmagukat, lemondva magánéletről, anyagi javakról, családról, utódokról, egyéni célokról. Mi ez, ha nem mártírság, mi ez, ha nem életáldozat…

*

A rádióban hallott beszélgetés során azt is megkérdezték ettől az atyától, hogy mi a legnagyobb kísértés, mellyel találkozni szokott. Azt felelte: a lustaság. Nem földi javak, élvezetek, vagy hírnév utáni vágyat, gazdagságot, vagy egyéb megfogható anyagi dolgot említett, hanem saját gyengeségének lehetőségét. A szerénység, és az alázat tükröződik szavaiban.

*

Vegyük hát észre mindennapjaink mártírjait, tiszteljük, és becsüljük meg őket. Nagy érték, pótolhatatlan érték munkájuk, életük, jelenlétük és példájuk a közösség számára.
Köszönet és hála érte.

Szabó Gábor

Pillanatok az örökkévalóságból

A Genezáreti tónál

(Húsvét előtt dr. Osztie Zoltánnak, a KÉSz országos vezetőjének lelki kalauzolásával a kecskeméti KÉSz szervezésében szentföldi zarándoklaton vett részt a tatai KÉSz elnöke és öt tagja. Ottani élményeiket folytatásokban adja közre Izing László

A verőfényben a tó sima, mint a tükör. A parti dombok párába burkolóznak. A vizet sziklák szegélyezik. „Legeltesd bárányaimat!” Ahogy egy kövön állva ismét kimondja a kétezer évvel azelőtt elhangzott szavakat, megremeg Zoltán atya hangja. A lelkipásztor számára ennek, itt, különös jelentősége van. A csoport némán figyel, a pillanat mindenkit megérint, örömöt fedezünk fel egymás tekintetében. „Uram, te mindent tudsz. Tudod, hogy szeretlek.” – vallotta a háromszor is a megkérdezett. A Péter primátusa bazalt kápolnája pár méterrel a víztől, a hagyomány szerint azokat a sziklákat foglalja magába, melyek Jézus egyháza megalapításának tanúi voltak. A nyitott ajtón kihallatszik a kövek körül ülő helyi szerzetesek imája. A templom körül csodálatos liget, a fák lombján átszűrődik a napsütés, csend van, béke. Valami elkezdődött.

A Szentírásban szereplő Heptapagon, vagyis a hét forrás görög említése egyértelműen azonosítja a helyeket. Nyolc boldogság – a hegyi beszéd dombja oldalán nyolcszögű a templom. A nyolcas a természetfölöttivel való kapcsolatot jelzi, a tökéletesség száma. A kupola oldalain egy-egy üvegablak Jézus szavaival. Gondolkodunk: hogy lehet az tökéletes, hogy boldog az aki … és ezután valami ellentétes tartalmú következik: akik éheznek, szomjaznak, akit üldöznek, vagy egyenesen: „Boldogok a szomorkodók”…ezt nem könnyű elfogadni, megmagyarázni. Zoltán atya megteszi. Mindenhol világosan, alaposan felkészülve mutat rá az addig számunkra rejtett összefüggésekre. Érezzük, ő hitünk nagy kérdésein már sokat és odaadóan elmélkedett. Elmélyülésre éppen jól szolgál a Nyolc Boldogság temploma, a tó fölött a dombra felfutó kertben a ferencesek paradicsomi környezete. A séta a dús vegetációban, a gondozott ösvényeken a pálmák alatt nagy élmény. A februárban már virágban pompázó bokrok között járva, a mozdulatlan víztükör látványával szárnyalni készteti gondolatainkat. Csináljunk csoportképet! – hangzik el hirtelen, és a közelben lévők sietve indulnak a hang irányába. Csak két napja vagyunk együtt, mégis mintha régóta ismernénk egymást. Összetartozunk. Mosolygunk a kamerába, de tudjuk, nem a kép sikere miatt. Jó nekünk itt lenni.

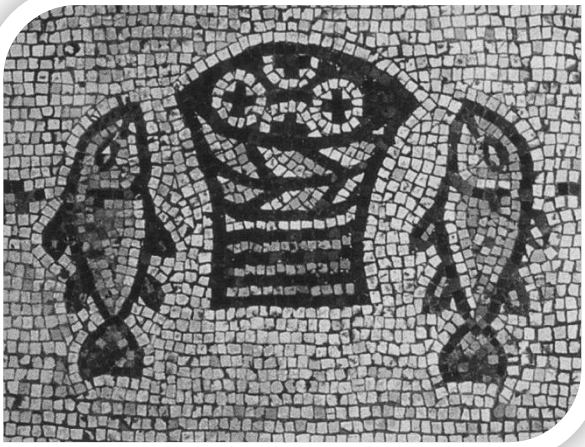

A cikkben említett mozaikról készített kép

A betonszerkezet és az üvegpadló adta lehetőséggel kétezer év felett lebegünk. A feltárt alapjait szemléljük Péter anyósa házának, mely gyakran volt a Mester lakóhelye. A befoglaló kafarnaumi templom alig néhány évtizedes. A zsinagóga a szomszédban, bár sokkal régebbi, mégsem a krisztusi tanítások tanúja, vagy kétszáz évvel később épült. Megmaradt falai és oszlopai szépen őrzik, hűen idézik azokat a korokat. Időben messze vagyunk Jézus működésétől, de a távolságban nincs különbség. Zoltán atya most sem mulasztja el, hogy a helyhez tartozó szentírási részleteket felolvassa, és gondolatait hozzáfűzze. Hallgatjuk, és hatására a két évezred is eltűnik. Ahol ketten vagy hárman összegyűlnek …

Lakásunk egyik falán kicsi akvarellek idézik nyaralásaink, az otthonunktól távol, a családdal közösen töltött napokat. Új képecske került fel közéjük, talán eddig a legegyszerűbb, egy ügyesebb gyerek is megrajzolná. Egy kosarat ábrázol, benne kenyérkék, körülötte két hal. Az eredeti mozaik egy V. században emelt kápolna padlóját díszítette. Az épület régóta nincs meg, sőt a padlót később magába foglaló bizánci bazilika sem. Az elmúlt század hozta, hogy a csodálatos kenyér-szaporítás helyén a kövecskékből kirakott képet ismét épület fedi. Az eredeti alapokon egy román stílusjegyeket viselő háromhajós csarnoktemplom épült a bencéseknek. Egyszerű de méltóságteljes megjelenésével és akusztikájával ámulatba ejti az idelátogatót. A látvány és a hangzás egy ezredévvel repített vissza minket. Aki szépen énekel, kétszeresen imádkozik. Reméljük, mi azt tettük.

Tibériásbeli szállásunkat korán, reggeli nélkül hagytuk el, hogy időben vízre szállhassunk. A Galileai tenger nyugodt volt, semmi nem idézte az Írásból ismert háborgó habokat. Itt kapták a meghívást az első tanítványok. Itt kellett a hálót kivetni a másik oldalra. A feltétlen bizalommal bíró még járhatott is a víz színén. Akik tanúi voltak, emberek halászaivá lettek. Volt itt olyan gazdag halfogás, hogy szakadoztak a hálók. A halakat aztán kiválogatták, a jókat edényekbe gyűjtötték, a rosszakat pedig kidobták... Volt, hogy Jézus megkérte Simont, vigye őt be egy kicsit távolabb a parttól, majd leült a hajóban, és onnan tanította az embereket. És mi itt ültünk egy hajóban. Hamvazószerda volt. Éreztük, ez a nagyböjt más lesz, mint az eddigiek. Minden szentmise utunk során életre szóló élmény lett. Emlékezz ember, porból vagy, és porrá leszel! Igaz, de ezzel nem lesz még vége!

Május 24. – Mária, a keresztények segítőjének ünnepe

Hívő keresztények gyakran tapasztalták a Boldogságos Szűz Mária hatékony segítségét. A hódító török haderők ellen Európa védelmezői is a Szűzanya segítségéért imádkoztak, s győzelmet arattak. Ennek emlékére rendelte el a pápa 1571-ben Szűz Mária ünnepét okt. 7-ére, valamint a lorettoi litániába beiktatta a Keresztények Segítsége elnevezést, s a Szűzanyát ezzel a megszólítással kezdték segítségül hívni. Bécs és Buda felszabadítását is a Szent Szűz oltalma alatt harcolták ki. VII. Piusz pápa szintén a Keresztények segítségéhez fordult védelemért Napóleon ellen, aki elhurcolta őt Rómából, és öt éven át fogva tartotta. Szabadulásának emlékére rendelte el a mai ünnepet.

„Fel a Kárpátok bérceire!"

1920-ban a trianoni békeszerződés területi előírásai alapján Magyarország területének és lakosságának mintegy 2/3-át elveszítette. A súlyos trauma alapvetően meghatározta az ország kül- és belpolitikai viszonyait. Az egyik legfontosabb tényező mindkét téren a békeszerződés, illetve annak revíziója volt. Ezen erőfeszítések eredménye, illetve Németország megerősödése alapvetően megváltoztatta a 30-as évek második felének viszonyait. Az egyre offenzívabb német külpolitika a magyar érdekeket felkarolva – és természetesen összhangba hozva a német érdekekkel – lehetőséget adott hazánknak, hogy részben megvalósítsa revíziós elképzeléseit. Ebbe a sorba illeszkedett az 1938-as I. bécsi döntés, mely nemzetközi döntőbíróságként Magyarországnak visszaadta a Felvidék déli, zömében magyarok lakta sávját és Kárpátalja egyes részeit (Munkács, Beregszász).

A csehszlovák állam destabilizálódásával a lehetőség nyílott további kárpátaljai területek megszerzésére is. 1939 márciusában a Szlovákia önállóvá válásával és Csehország német megszállásával eljött az idő. Berlin jelzésére, miszerint Magyarország szabad kezet kap a kárpátaljai helyzet rendezésére, rögtön mozgósították az elérhető magyar csapatokat.

A bevetésre szánt magyar erők elsőnek bevetésre kerülő elemei a helyi erőkön kívül (24. gyalogdandár és határvadász alakulatok) főként az akkori magyar viszonyok között legkorszerűbbnek számító 1. és 2. lovas- és 2. gépkocsizó dandárok állományából kerültek alkalmazásra. A bevetett erők összefogására hozták létre az ún. Kárpát-csoportot. A magyar elképzelés arra épült, hogy a folyamatos határviszályokat felhasználva, a magyar csapatok úgymond a csehszlovák határsértésekre válaszul lépnek akcióba. A haditerv lényege az volt, hogy a terület földrajzi viszonyainak megfelelően a honvédség három fő irányban hajtja végre a bevonulást: az Ung völgyében az Uzsoki-hágó felé a 24. gyalog- és 2. gépkocsizó dandár egységei; a Latorca folyó mentén a Vereckei-hágó irányába az 1. lovasdandár és a munkácsi helyőrség csapatai, Beregszász felől Huszt irányába pedig a 24. határvadász- és 14. kerékpáros zászlóalj hajtja végre a bevonulást.

Csehszlovákia széthullásával együtt annak hadserege is dezorganizálódott. Ebből következően a honvédek nem találkoztak számottevő ellenállással, noha a térségben viszonylag jelentős és a magyar csapatokkal összehasonlítva jól felszerelt erők állomásoztak. A március 14-én meginduló alakulatokkal szemben a védekező csehszlovák erők így csak szórványos ellenállást tanúsítottak és inkább a helyi irreguláris csoportok, az ún. Szics-gárda ellenállásával kellett megbirkóznia a Kárpát-csoport egységeinek. Ezt viszonylag könnyedén leküzdve végül sikerült teljesíteni a kapott feladatot, a Kárpátok hágóinak elérését. Az események ezzel azonban nem értek véget.

Az Ung völgyétől nyugatra eső területek birtokbavételére a Kárpát-csoport erőit átcsoportosítva március 23-án induló hadművelet keretében a frissen önállósodott Szlovákiából 110 km²-t sikerült megszerezni. Ezúttal a hadműveleteket német nyomásra volt kénytelen abbahagyni a Honvédség. A szlovák féllel végül az 1939. március 31-én aláírt magyar–szlovák határmegállapodás rögzítette a végső határokat. Ennek értelmében Magyarországhoz került 12 171 km²-nyi terület 670 000 főnyi lakossággal. Ezek közül ruszin 62,3% (461 800 fő), magyar: 17,0% (102 100 fő), zsidó 13,3% (80 100 fő), szlovák 3,3% (21 000 fő), román 2,2% (14 000 fő). A sikeres magyar külpolitika ezúttal nemcsak azáltal könyvelhetett el jelentős eredményt, hogy elvesztett területek kerültek vissza az anyaországhoz, hanem a Kárpátok elérésével megteremtődött lengyel–magyar határ, ami a német–szlovák–román–jugoszláv szomszédság mellé egy barátibb állammal való kapcsolat elmélyítésének lehetőségét is jelentette, ami hazánknak szélesebb külpolitikai játékteret is jelenthetett. A siker ezen tényezője azonban az Lengyelország elleni német támadással (1939. szeptember 1.) és a lengyel vereséggel szerte foszlott.

Kiss Gábor Ferenc

HÍRADÁS A MÁLTAIAK HÁZÁBÓL

Bartáné Fischer Viktória védőnő vagyok, az Egészségmegőrző Rendezvénysorozat rendszeres látogatója. A máltai házban tartott április 21-ei klubfoglalkozáson az óvodás korú gyermekek életviteléről, életmódjáról tartottam interaktív előadást. Ez a témakör mindenkit megérintett, vagy azért, mert ilyen korú csemetéje van, vagy azért, mert hamarosan gyermeke születik. A kötetlen beszélgetés jó hangulatban zajlott, a gyerekek közben nagyot játszottak, így mindenki feltöltődve hagyta el a Málta Házat. A rendezvénysorozat minden hónap 3. szerdáján 16 órakor van és ingyenes. Szeretettel várjuk azon szülőket és gyermekeiket, akiknek gyermekük tartós betegségben szenved (emelt családi pótlékot kap). És természetesen azokat a nyitott gondolkodású, segíteni akaró embereket is, akik úgy gondolják, hogy érteni, érezni akarják embertársaik „nehézségeit", hogy szemléletmódjuk csiszolódjon, gyermekeik „más" gyerekekkel találkozzanak.

Elindult szintén hagyományteremtő szándékkal *használtjáték-gyűjtési akciónk* a Tatai Városkapu Közhasznú Zrt. közreműködésével! Hisszük, hogy a már nem használt játékok tovább ajándékozása örömet okoz annak is, aki kapja, használja, és annak is, aki adja! A gyűjtési akció keretében várjuk a már használaton kívül lévő, feleslegessé vált, megkímélt állapotú játékokat, mint például társasjátékokat, logikai játékokat, plüssállatokat, mesekönyveket, kirakókat, különböző szabadtéri és beltéri játékokat. (Leadás és Részletek tudhatók meg a Művelődési Központ információján valamint a 34/380-811 vagy 30/548-48-49 telefonszámon Polgár Anna Rózsától. A játékok a művelődési házban adhatók le)

A Támogató Szolgálat továbbra is szívvel-lélekkel segíti a fogyatékkal élő emberek életét könnyebbé, teljesebbé tenni. Az elmúlt évek tapasztalatai azt mutatják, hogy a gondozottak életminőségét nagymértékben javítja a velük való törődés, amely életük minden területét érinti. A gondozottak ellátási módja attól függ, milyen mértékű szellemi illetve fizikai fogyatékkal élnek, és milyen egészségügyi, fizikai és mentális állapotban vannak a megismerkedésük idején. Ezeknek az embereknek a mindennapi feladatok elvégzése, még inkább a hivatalos ügyek intézése, intézményekbe, orvoshoz való eljutása komoly akadályba ütközik. Mindebben tudjuk őket segíteni azáltal, hogy állandó kapcsolatban állunk a háziorvosokkal, szakorvosokkal, az önkormányzat szociális osztályával, védőnőkkel, és igény szerint felkutatjuk a legmegfelelőbb ellátási szervet. Vannak mindenkinek szóló azonos alaptevékenységek, mint a bevásárlás, gyógyszerfelíratás, -kiváltás, postai ügyintézés, de vannak speciális tevékenységek is, amelyek csak különböző csoportokat érintenek, ilyen az, amikor a kerekes székes gondozottal sétálunk, a vak gondozottnak felolvasunk. Mivel gondozottainkkal állandó kapcsolatban állunk, gyakran tapasztaljuk egészségügyi, mentális vagy fizikai állapotuk romlását, így azt megbeszélve velük, fel tudjuk venni a kapcsolatot a megfelelő szakemberrel, hogy állapotukban javulást érjünk el.

Kérjük, hogy amennyiben a közelében segítségre szoruló embertársa van, irányítsa hozzánk, hogy segíthessünk neki is! Telefonszám: 06 34 382-084, 06 30 969 8420; e-mail: mmsz.tata @freemail.hu

STELLA
Könyv és kegytárgybolt
Bibliák, imakönyvek, szentképek, életrajzi és ifjúsági regények elmélkedő olvasmányok, feszületek, rózsafüzérek, gyertyák és egyéb kegytárgyak, stb.
Cím: Tata, Bartók B. u. 1. (a kapucinus templomnál). Telefon: 34/ 384-802 Nyitva tartás: szerda, csütörtök, péntek 8–12, illetve 13– 15; szombat, vasárnap 8–12 óra

LIBITINA Kft.
LIBITINA
jó kezekben könnyebb minden
2890 Tata, Stranszky J. u. 15.
Tel: 34 / 487 - 847
Fax: 34 / 489 - 110
e-mail: info@libitina.hu

HÍREK

Elsőáldozás: június 5., 18.00 órakor.

Úrnapja: június 6., 10.30 órakor szentmise és körmenet.

Bérmálás: június 12., 10.00 órakor.

HITTANTÁBOR – BODMÉR

Ált. iskolásoknak (befejezett 4. osztálytól): június 28. – július 3. (8.000.- Ft/fő).
Ifjúsági tábor (befejezett 8. osztálytól): július 4 – 10. (8.500.-/fő).
Jelentkezni a részvételi díj befizetésével a plébánián lehet.

Képes beszámoló

Az imakilenced a Papság Évében
← 4. (Észak-Komárom) és 5. (Szomód) állomása. ↑

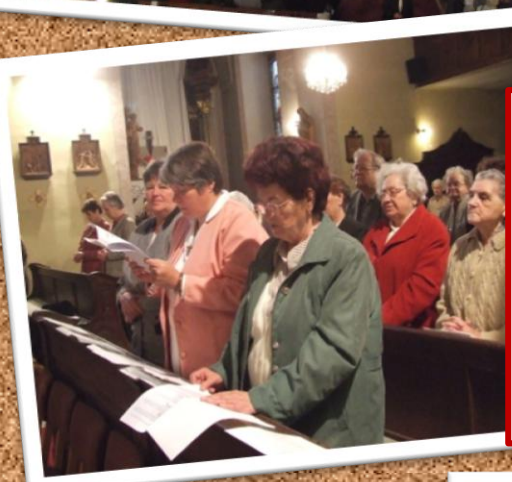

Ferences harmadrend fogadalomtétele (április. 28.).

Templomunk felszentelésének 265. évfordulóján Dr. Paskai László bíboros atya. ↓

Ifjúsági kirándulás Szárligeten.↑

↑ A székesfehérvári ciszterci gimnázium előadása Szent Ferencről a tatai művelődési házban.

A következő szám kéziratainak leadási határideje: 2010. JÚLIUS 11. Ne lépjék túl a határidőt!

APOSTOL - A PUSZTA LÉTNÉL TÖBBET… - A tata-tóvárosi Szent Imre (kapucinus) plébánia lapja. – Megjelenik évente hatszor. – Szerkeszti a szerkesztőbizottság. A szerkesztőség címe: 2890 Tata, Bartók B. u. 1. Fax: 34/ 381 019 – Internet honlap: www. totis. hu – Felelős kiadó: Szalai Gábor plébános. – A következő szám kéziratainak leadási határidejét számonként fentebb közöljük. Kéziratokat nem őrzünk meg és nem küldünk vissza.